

Arrest

nr. 211 531 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, geboren te Luanda op 13 mei 1980. U ging naar school tot het tiende leerjaar. Toen u 17 jaar oud was kreeg u een eerste zoon, J.(...) (°12/8/2000). U werkte als handelaar op de markt, tot u bij uw partner, D.(...) T.(...) (CG 12/22503) introk in 2008. Tussen 2008 en 2011 kreeg u drie kinderen met David, David (°2/3/2008), Brenda (°17/3/2010) en Daniel (°13/5/2011). In 2012, tijdens de aanloop naar de verkiezingen, kreeg uw partner David problemen

nadat hij een voertuig had uitgeleend aan supporters van het FNLA voor propagandadoeleinden. Zijn voertuig werd in beslag genomen en jullie huis werd in brand gestoken in augustus 2012. U ging met uw twee jongste kinderen bij uw vader wonen, terwijl uw zoon David bij uw partner was. Terwijl uw partner probeerde uit te zoeken wat er aan de hand was met zijn voertuig, werd hij gearresteerd. Vrienden van hem uit Uige konden hem vrij krijgen en na enige tijd bij een vriend verbleven te hebben vertrok uw partner samen met uw zoon David uit Angola. Sindsdien woonde u op verschillende plaatsen in Angola. U ging uiteindelijk terug op de markt werken in Luanda. In 2016 werd u twee maal bedreigd door mannen die op zoek waren naar David, uw partner. U vertelde een vriend van David over deze bedreigingen en hij stelde voor dat u met hem zou meereizen. Op 14 september 2016 vertrokken jullie vanuit Angola naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u met iemand anders door naar België, waar u twee dagen later aankwam. U vroeg op 23 november 2016 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat u ruim twee maanden wachtte vooraleer asiel aan te vragen in België. Van een asielzoeker die beweert aangevallen en bedreigd te zijn en naar aanleiding daarvan zijn land verlaten te hebben (zie gehoorverslag CGVS d.d. 4/1/2018, p. 11), kan nochtans verwacht worden dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land zal proberen zijn verblijf te regulariseren. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na twee maanden verblijf in België besloot asiel aan te vragen, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming.

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner, David Tululu (CG X). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw partner hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing en luiden als volgt:

(...)

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen van de Angolese autoriteiten omwille van uw steun aan de FNLA partij in de aanloop naar de presidentsverkiezingen in 2012 (zie gehoorverslag CGVS p. 9, 14).

Tijdens uw gehoor voor het CGVS kon u echter niet overtuigen werkelijk de FNLA partij gesteund te hebben. Bij uw asielrelaas kan immers het volgende opgemerkt worden.

Vooreerst blijken er bij onderzoek van uw dossier significante verschillen tussen uw verklaringen voor het CGVS en uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). U verklaarde bij DVZ immers dat er in uw bus drie Congolezen aangetroffen werden, waarop u werd beschuldigd van mensenhandel. Terwijl u vastzat werden de ruiten van uw winkel ingeslagen en werd uw huis in brand gestoken. Na uw ontsnapping uit detentie zou u twee maand ondergedoken zijn. (Zie vragenlijst CGVS pt. 3.1 en 3.5 in administratief dossier, afgenomen door DVZ, aan u voorgelezen in het Portugees en door u ondertekend op 18/12/2012.) Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat het inslagen van uw ruiten en het in brand steken van uw huis reeds gebeurde voor u in Caxito aankwam en gearresteerd werd. U was immers al naar Uige gegaan om het inslaan van de ruiten te bespreken toen u gebeld werd vanuit Caxito (zie CGVS p. 9). Onderweg naar Caxito kreeg u telefoon van uw vrouw en vernam u dat uw huis in brand werd gestoken (CGVS p. 9, 15). In Caxito zou de politie u gezegd hebben dat er twee Congolezen (i.p.v. drie) op uw bus werden aangetroffen (CGVS p. 9, 16). Na uw vertrek uit het politiebureau stelt u nu vier maand ondergedoken te zijn, en geen twee zoals u verklaard had bij DVZ (CGVS p. 11). Deze strijdige verklaringen betreffen essentiële punten in uw asielrelaas en tasten reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Verder kan opgemerkt worden dat uw verklaringen over de gebeurtenissen in Caxito eerder vaag zijn. U stelt dat u te horen kreeg dat er twee Congolezen op uw bus werden aangetroffen en dat u uitlegde dat u geen smokkelaar was en niet kon controleren wie er op de bus stapte, zeker niet nu ze gebruikt werd voor een campagne (CGVS p. 9). Gevraagd of u nog andere dingen zei tegen de politie om uw onschuld te staven, ontwijkt u de vraag door te stellen dat ze u gewoon wilden incrimineren en zelf problemen verzonnen (CGVS p. 10). Nochtans zou men verwachten dat u onmiddellijk de contactgegevens van Siam Kuvu zou doorgeven, hij had immers gevraagd uw bussen ter beschikking te stellen en hij was dus verantwoordelijk voor wat er die dag mee gebeurde en wie er op zat. Gevraagd of u op gegeven moment zijn contactgegevens doorgaf, stelt u van niet, aangezien u dacht dat het over een probleem van illegalen ging (CGVS p. 16), hoewel niet kan ingezien worden waarom u in dat geval zijn contactgegevens niet zou doorgeven. Aangezien de bussen openlijk gebruikt werden om propaganda te voeren, had het weinig zin de contactgegevens van Siam Kuvu verborgen te houden. U stelt echter zelfs zijn naam nooit doorgegeven te hebben aan de politie (CGVS p. 16), wat weinig aannemelijk overkomt. Zelfs indien u hen zou voorgelogen hebben dat de bussen gehuurd werden (CGVS p. 16), had u nog kunnen zeggen dat ze door hem gehuurd werden, in een poging uzelf vrij te pleiten.

Hoewel u met een aantal mensen samen besloot het FNLA te steunen hebt u geen idee of er nog andere mensen die hen steunden in de problemen kwamen (CGVS p. 11). U vergoelijkt u onwetendheid door te stellen dat u geen gsm meer had en dus geen contact kon opnemen en dat u bovendien erg ziek was (CGVS p. 11). Nochtans verklaarde u dat u uw gsm aan uw zus had meegegeven (CGVS p. 10, 16) en dat zij ook degene was die u naar uw onderduikadres bracht (CGVS p. 10). U toont nota bene tijdens het gehoor de gsm die u in Angola gebruikte (CGVS p. 8) dus er kan niet worden ingezien waarom u geen contact meer had kunnen opnemen met anderen, om na te gaan of zij ook in de problemen kwamen. Dit had u bovendien extra informatie kunnen geven over uw eigen situatie en veiligheid in uw land. Dat u naliet deze informatie te vergaren komt weinig aannemelijk over. Uw desinteresse in de lotgevallen van uw collega-sponsors doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot blijkt u bijzonder slecht op de hoogte van de verkiezingscontext in 2012 en van het FNLA in het algemeen. U blijkt de volledige naam van het FNLA (Frente Nacional de Libertação de Angola, zie info administratief dossier) niet te kennen, noch weet u wie hun presidentskandidaat was voor de verkiezingen (CGVS p. 14). U stelt te denken dat het Robert Minacu was, wiens naam echter niet kan teruggevonden worden in verband met het FNLA. De werkelijke presidentskandidaat voor het FNLA was Lucas Ngonda (zie info administratief dossier), die u op geen enkel moment vernoemt. Van iemand die beweert het FNLA actief gesteund te hebben, mag toch op zijn minst deze basisinformatie verwacht worden. U probeert uw onwetendheid te vergoelijken door te stellen dat u er niet erg in geïnteresseerd was en niet lang naar school ging, dat u gevraagd werd om te steunen door een vriend van uw vader (Siam Kuvu) en dat u dit aanvaardde (CGVS p. 14). Men kan echter niet aannemen dat iemand zou aanvaarden een kleine oppositiepartij waarmee men geen enkele affiniteit heeft te steunen, zoals u insinueert. Bovendien verklaarde u bij DVZ wel degelijk sympathisant van het FNLA te zijn, waardoor men mag verwachten dat u op zijn minst in grote lijnen op de hoogte bent van de partij die u steunde, hun presidentskandidaat, hun partijprogramma en de verkiezingscontext in het algemeen. U weet echter evenmin welk verkiezingsresultaat het FNLA uiteindelijk behaalde, u weet zelfs niet op welke datum de verkiezingen zijn gehouden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de verkiezingsdatum reeds eind mei 2012 werd aangekondigd als zijnde 31 augustus 2012. De verkiezingen vonden inderdaad op deze dag plaats. Aangezien u beweert van 16 tot 17 augustus 2012 uw bussen ter beschikking gesteld te hebben van het FNLA en twee weken op voorhand samengezeten te hebben met iemand uit het FNLA om de ter beschikkingstelling te bespreken (CGVS p. 14), zou men verwachten dat u de datum waarop de verkiezingen zouden plaatsvinden op een bepaald moment wel zou hebben opgevangen, of toch dat u deze datum bij benadering kan situeren. U stelt slechts te vermoeden dat de verkiezingen nog hetzelfde jaar zouden plaatsvinden, tussen september en december (CGVS p. 14). Omwille van de hierboven opgesomde onwetendheden kon u allerminst overtuigen het FNLA werkelijk gesteund te hebben tijdens hun verkiezingscampagne.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw identiteit legt u een Angolese identiteitskaart en een kopie van uw rijbewijs voor. Tevens legt u een dienstkaart van het werk voor en een document betreffende de opstart van uw

zaak, en verschillende foto's, waar mee u uw asielrelaas wilt staven. Voorgelegde documenten zijn echter niet van die aard dat zij bovenstaande argumentering kunnen weerleggen of uw asielrelaas in een ander daglicht kunnen plaatsen.

(...)

Verder blijken uw verklaringen betreffende de problemen in 2012 niet in overeenstemming met de verklaringen van uw partner David betreffende dezelfde problemen. Uw partner verklaart immers dat hij op 17 augustus 2012 gebeld werd dat zijn bussen in beslag werden genomen en dat hij op 18 augustus 2012 gearresteerd werd, nog voor de verkiezingen plaatsvonden (zie gehoorverslag CGVS d.d. 4/3/2014, p 9, 14), terwijl u verklaart dat zijn voertuig pas na de verkiezingen in beslag werd genomen, met zijn arrestatie tot gevolg (zie CGVS d.d. 4/1/2018, p. 9). Ook verklaarde u dat u niet thuis was toen uw huis in brand werd gestoken, maar dat uw kinderen en iemand van Davids familie wel thuis waren (zie CGVS d.d. 4/1/2018, p. 10), dit terwijl uw partner verklaarde dat u met de kinderen van huis was, maar dat uw broer wel thuis was (zie CGVS d.d. 4/3/2014, p 9, 15). De verklaringen die u en uw partner afleggen over wie er thuis was toen het huis in brand werd gestoken zijn niet verenigbaar, te meer omdat u bovendien verklaart geen broer te hebben (zie CGVS d.d. 4/1/2018, p. 5).

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw identiteit en die van uw kinderen legt u uw Cédula Pessoal voor en de geboortecertificaten van uw kinderen. Deze documenten bevatten echter geen enkel objectief element (foto van u of uw kinderen voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u (of uw kinderen) wel degelijk de personen zijn die door deze documenten worden bedoeld. Bijgevolg vormen ze geen bewijs van uw identiteit of die van uw kinderen, maar hoogstens een aanwijzing hiervoor. Verder legt u een overlijdensakte voor van uw dochtertje, geboren en gestorven na uw aankomst in België, een document dat echter niet meteen relevant is met betrekking tot uw asielaanvraag.

Er kan worden opgemerkt dat ook met betrekking tot de tweede asielaanvraag die uw partner D.(...) T.(...) (X) op 3 augustus 2017 indiende en die op 9 november 2017 in overweging werd genomen, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming verbindt aan deze van haar partner, de heer D. T. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 130 116 van 25 september 2014 het verzoek om internationale bescherming van verzoekers partner verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde o.a. vast dat er significante verschillen zijn tussen verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en die nadien afgelegd op het Commissariaat-generaal, zijn verklaringen over de gebeurtenissen in Caxito eerder vaag zijn, en hij bijzonder slecht op de hoogte is van de verkiezingscontext in 2012 en van het FNLA in het algemeen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers huidige algemene kritiek op (de wijze van het verloop van en de manier van ondervragen tijdens) het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken is allerm minst ernstig. Verzoeker had in fine van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, geen bijkomende opmerkingen en niets toe te voegen. Hij maakte niet de minste melding van het feit dat hij (mogelijk) omwille van zijn ziekte, meer bepaald diabetes, te zwak of niet in staat zou zijn geweest om te worden gehoord, laat staan van het feit dat het gehoor hieraan niet of onvoldoende zou zijn aangepast. Verzoeker maakte niet het minste gewag van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich zouden hebben voorgedaan, doch ondertekende daarentegen het verslag van zijn gehoor, nadat het hem werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Het verslag van zijn gehoor werd hem, zo blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier, wel degelijk en bovendien in het Portugees voorgelezen - zijn huidige kritiek de gelegenheid niet te hebben gekregen om de vertaling van zijn verklaringen na te gaan met een tolk mist aldus feitelijke grondslag en alle ernst- en hij had nadien voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. Bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf hij bovendien aan, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, dat het interview eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Zijn huidige a posteriori-kritiek op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vindt derhalve geen steun in het administratief dossier, is laattijdig en niet dienstig, en kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd. Het feit dat verzoeker, zo betoogt hij thans, een zeer beperkte interesse heeft in politiek en laaggeschoold is, neemt niet weg dat van hem, gelet op zijn verklaring sympathisant van die partij te zijn en deze actief te hebben gesteund door o.a. de bussen van zijn vervoersmaatschappij met propaganda van die partij te (hebben) laten rondrijden, en gelet op het feit dat zijn steun aan die partij aan de basis zou liggen van zijn verklaarde vervolgingsproblemen, redelijkerwijze een basisinformatie omtrent de partij FNLA kon worden verwacht, zoals en in de eerste plaats de volledige naam van die partij, alsook aangaande hun presidentskandidaat, hun partijprogramma en de verkiezingscontext in het algemeen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Zijn huidige argumentatie dat hij de verantwoordelijkheid van de bussen aan de chauffeurs toevertrouwde en S.K. dus niet verantwoordelijk was voor de bussen en wie erop zat, neemt niet weg en doet niets af aan het feit dat het erg bevreemdend en allerm minst aannemelijk is dat verzoeker de naam van S.K., de persoon die hem vroeg twee bussen ter beschikking te stellen voor de campagne van het FNLA, nooit aan de politie heeft doorgegeven in een poging hemzelf vrij te pleiten. Verzoeker "weet (...) niet precies", doch vermoedt en acht het "hoogst waarschijnlijk" dat er nog andere mensen in de problemen raakten omwille van hun steun aan het FNLA. Hij toont geenszins aan, noch maakt hij enigszins aannemelijk zich hierover te hebben geïnformeerd, hetgeen duidt op een ernstig gebrek aan interesse in zijn vervolgingsproblemen welke de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een

“minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu RvS> 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar de door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie van o.a. Amnesty International en Human Rights Watch aangaande de situatie van de Bakongo in Angola en omtrent geweld tegen en intimidatie en vervolging van politieke tegenstanders, journalisten, advocaten, en mensenrechtenactivisten in zijn land van herkomst, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 juli 2014, voert verzoekende partij aan dat de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet voldoende zijn om de geloofwaardigheid problematisch te vinden. Zij wijst er voorts op dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen advocaat aanwezig was bij het gehoor en dat zij net was aangekomen en niet op de hoogte was van het belang van dit gehoor. Bovendien zijn er andere verklaringen die zij heeft afgelegd die niet tegenstrijdig zijn. Verzoekende partij stelt dat zij materiële steun verleende aan het FNLA en dan ook afdoende juiste verklaringen heeft afgelegd om haar relaas

aannemelijk te maken. Verzoekende partij stelt dat haar verklaringen niet voldoende werden geanalyseerd door het Commissariaat-generaal en dat dit ook geldt voor de vele documenten die zij heeft ingediend en waaruit blijkt dat zij een bedrijf heeft met bussen. Verzoekende partij wijst er nog op dat haar relaas wordt bevestigd door de nieuwe stukken die zij heeft ingediend, met name een brief van haar zus, de vriend van haar zus en mevrouw A.L.C. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing en de in de beschikking van 17 juli 2014 opgenomen grond weerleggen. Zij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het ontkennen van de bevindingen van de commissaris-generaal.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat zij een probleem heeft met de wijze waarop een asielzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gehoord en de rol die haar raadsman daarbij speelt, wijst de Raad er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rechtsprekend orgaan is, maar deel uitmaakt van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verklaring die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgenomen aan verzoekende partij in het Portugees werd voorgelezen en zij aldus de mogelijkheid had hierover opmerkingen te maken. Verzoekende partij heeft dit nagelaten en heeft haar verklaring ondertekend ter bevestiging dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De Raad ziet niet in waar de afwezigheid van een advocaat verzoekende partij niet toelaat haar asielaanvraag zo correct mogelijk toe te lichten. Dat zij niet op de hoogte was van het belang van dit gehoor, neemt de Raad evenmin aan. Voorafgaand bij het invullen van de CGVS vragenlijst werd verzoekende partij immers duidelijk kenbaar gemaakt dat "De vragenlijst is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen" en dat "Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft".

Voorts stelt de Raad vast dat de opmerking van verzoekende partij dat haar verklaringen niet voldoende werden geanalyseerd door het Commissariaat-generaal en dat dit ook geldt voor de vele documenten die zij heeft ingediend en waaruit blijkt dat zij een bedrijf heeft met bussen, niet meer is dan een gratuite bewering die zij geenszins weet hard te maken. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde vaagheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze vaststellingen, kan het relaas van verzoekende partij niet voor waar worden aangenomen. Wat betreft de documenten waaruit blijkt dat zij een bedrijf heeft met bussen, stelt de Raad vast dat deze enkel aantonen dat zij een bedrijf heeft met bussen, wat in casu niet zozeer betwist wordt, maar niet de door verzoekende partij aangevoerde problemen die eruit zouden voortvloeien.

De getuigenisverklaringen die verzoekende partij per aangetekend schrijven d.d. 18 juli 2014 aan de Raad bezorgd, zijn niet bij machte de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij te herstellen. Deze brieven, afkomstig van haar zus, de vriend van haar zus en haar echtgenote, kunnen immers bezwaarlijk als objectieve bronnen aanvaard worden gelet op de familieband of vriendschapsband die de opstellers van deze brieven hebben met verzoekende partij. De Raad hecht dan ook geen bewijswaarde aan deze getuigenisverklaringen. De gelegaliseerde fotokopieën van de identiteitskaarten van haar zus, de vriend van haar zus en haar echtgenote neergelegd ter terechtzitting, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.

1.6. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald."

In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeksters partner oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 26 januari 2018 dat verzoeksters partner geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeksters partner herhaalde immers slechts zijn eerdere

verklaringen, stelde dat verzoekster in België was toegekomen en hem meedeelde dat hij nog steeds gezocht werd en legde een document van de Dienst Tracing van het Rode Kruis neer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 204 750 van 31 mei 2018.

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht in hoofde van verzoekster als volgt oordelen:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

(...)

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner, D.(...) T.(...) (CG X). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw partner hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing en luiden als volgt:

(...)

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen van de Angolese autoriteiten omwille van uw steun aan de FNLA partij in de aanloop naar de presidentsverkiezingen in 2012 (zie gehoorverslag CGVS p. 9, 14).

Tijdens uw gehoor voor het CGVS kon u echter niet overtuigen werkelijk de FNLA partij gesteund te hebben. Bij uw asielrelaas kan immers het volgende opgemerkt worden.

Vooreerst blijken er bij onderzoek van uw dossier significante verschillen tussen uw verklaringen voor het CGVS en uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). U verklaarde bij DVZ immers dat er in uw bus drie Congolezen aangetroffen werden, waarop u werd beschuldigd van mensenhandel. Terwijl u vastzat werden de ruiten van uw winkel ingeslagen en werd uw huis in brand gestoken. Na uw ontsnapping uit detentie zou u twee maand ondergedoken zijn. (Zie vragenlijst CGVS pt. 3.1 en 3.5 in administratief dossier, afgenomen door DVZ, aan u voorgelezen in het Portugees en door u ondertekend op 18/12/2012.) Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat het inslagen van uw ruiten en het in brand steken van uw huis reeds gebeurde voor u in Caxito aankwam en gearresteerd werd. U was immers al naar Uige gegaan om het inslaan van de ruiten te bespreken toen u gebeld werd vanuit Caxito (zie CGVS p. 9). Onderweg naar Caxito kreeg u telefoon van uw vrouw en vernam u dat uw huis in brand werd gestoken (CGVS p. 9, 15). In Caxito zou de politie u gezegd hebben dat er twee Congolezen (i.p.v. drie) op uw bus werden aangetroffen (CGVS p. 9, 16). Na uw vertrek uit het politiebureau stelt u nu vier maand ondergedoken te zijn, en geen twee zoals u verklaard had bij DVZ (CGVS p. 11). Deze strijdige verklaringen betreffen essentiële punten in uw asielrelaas en tasten reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Verder kan opgemerkt worden dat uw verklaringen over de gebeurtenissen in Caxito eerder vaag zijn. U stelt dat u te horen kreeg dat er twee Congolezen op uw bus werden aangetroffen en dat u uitlegde dat u geen smokkelaar was en niet kon controleren wie er op de bus stapte, zeker niet nu ze gebruikt werd voor een campagne (CGVS p. 9). Gevraagd of u nog andere dingen zei tegen de politie om uw onschuld te staven, ontwijkt u de vraag door te stellen dat ze u gewoon wilden incrimineren en zelf problemen verzonnen (CGVS p. 10). Nochtans zou men verwachten dat u onmiddellijk de contactgegevens van Siam Kuvu zou doorgeven, hij had immers gevraagd uw bussen ter beschikking te stellen en hij was dus verantwoordelijk voor wat er die dag mee gebeurde en wie er op zat. Gevraagd of u op gegeven

moment zijn contactgegevens doorgaf, stelt u van niet, aangezien u dacht dat het over een probleem van illegalen ging (CGVS p. 16), hoewel niet kan ingezien worden waarom u in dat geval zijn contactgegevens niet zou doorgeven. Aangezien de bussen openlijk gebruikt werden om propaganda te voeren, had het weinig zin de contactgegevens van Siam Kuvu verborgen te houden. U stelt echter zelfs zijn naam nooit doorgegeven te hebben aan de politie (CGVS p. 16), wat weinig aannemelijk overkomt. Zelfs indien u hen zou voorgelogen hebben dat de bussen gehuurd werden (CGVS p. 16), had u nog kunnen zeggen dat ze door hem gehuurd werden, in een poging uzelf vrij te pleiten.

Hoewel u met een aantal mensen samen besloot het FNLA te steunen hebt u geen idee of er nog andere mensen die hen steunden in de problemen kwamen (CGVS p. 11). U vergoelijkt u onwetendheid door te stellen dat u geen gsm meer had en dus geen contact kon opnemen en dat u bovendien erg ziek was (CGVS p. 11). Nochtans verklaarde u dat u uw gsm aan uw zus had meegegeven (CGVS p. 10, 16) en dat zij ook degene was die u naar uw onderduikadres bracht (CGVS p. 10). U toont nota bene tijdens het gehoor de gsm die u in Angola gebruikte (CGVS p. 8) dus er kan niet worden ingezien waarom u geen contact meer had kunnen opnemen met anderen, om na te gaan of zij ook in de problemen kwamen. Dit had u bovendien extra informatie kunnen geven over uw eigen situatie en veiligheid in uw land. Dat u naliet deze informatie te vergaren komt weinig aannemelijk over. Uw desinteresse in de lotgevallen van uw collega-sponsors doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot blijkt u bijzonder slecht op de hoogte van de verkiezingscontext in 2012 en van het FNLA in het algemeen. U blijkt de volledige naam van het FNLA (Frente Nacional de Libertação de Angola, zie info administratief dossier) niet te kennen, noch weet u wie hun presidentskandidaat was voor de verkiezingen (CGVS p. 14). U stelt te denken dat het Robert Minacu was, wiens naam echter niet kan teruggevonden worden in verband met het FNLA. De werkelijke presidentskandidaat voor het FNLA was Lucas Ngonda (zie info administratief dossier), die u op geen enkel moment vernoemt. Van iemand die beweert het FNLA actief gesteund te hebben, mag toch op zijn minst deze basisinformatie verwacht worden. U probeert uw onwetendheid te vergoelijken door te stellen dat u er niet erg in geïnteresseerd was en niet lang naar school ging, dat u gevraagd werd om te steunen door een vriend van uw vader (Siam Kuvu) en dat u dit aanvaardde (CGVS p. 14). Men kan echter niet aannemen dat iemand zou aanvaarden een kleine oppositiepartij waarmee men geen enkele affiniteit heeft te steunen, zoals u insinueert. Bovendien verklaarde u bij DVZ wel degelijk sympathisant van het FNLA te zijn, waardoor men mag verwachten dat u op zijn minst in grote lijnen op de hoogte bent van de partij die u steunde, hun presidentskandidaat, hun partijprogramma en de verkiezingscontext in het algemeen. U weet echter evenmin welk verkiezingsresultaat het FNLA uiteindelijk behaalde, u weet zelfs niet op welke datum de verkiezingen zijn gehouden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de verkiezingsdatum reeds eind mei 2012 werd aangekondigd als zijnde 31 augustus 2012. De verkiezingen vonden inderdaad op deze dag plaats. Aangezien u beweert van 16 tot 17 augustus 2012 uw bussen ter beschikking gesteld te hebben van het FNLA en twee weken op voorhand samengezeten te hebben met iemand uit het FNLA om de ter beschikkingstelling te bespreken (CGVS p. 14), zou men verwachten dat u de datum waarop de verkiezingen zouden plaatsvinden op een bepaald moment wel zou hebben opgevangen, of toch dat u deze datum bij benadering kan situeren. U stelt slechts te vermoeden dat de verkiezingen nog hetzelfde jaar zouden plaatsvinden, tussen september en december (CGVS p. 14). Omwille van de hierboven opgesomde onwetendheden kon u allerminst overtuigen het FNLA werkelijk gesteund te hebben tijdens hun verkiezingscampagne.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw identiteit legt u een Angolese identiteitskaart en een kopie van uw rijbewijs voor. Tevens legt u een dienstkaart van het werk voor en een document betreffende de opstart van uw zaak, en verschillende foto's, waar mee u uw asielrelaas wilt staven. Voorgelegde documenten zijn echter niet van die aard dat zij bovenstaande argumentering kunnen weerleggen of uw asielrelaas in een ander daglicht kunnen plaatsen.

(...)

Verder blijken uw verklaringen betreffende de problemen in 2012 niet in overeenstemming met de verklaringen van uw partner David betreffende dezelfde problemen. Uw partner verklaart immers dat hij

op 17 augustus 2012 gebeld werd dat zijn bussen in beslag werden genomen en dat hij op 18 augustus 2012 gearresteerd werd, nog voor de verkiezingen plaatsvonden (zie gehoorverslag CGVS d.d. 4/3/2014, p 9, 14), terwijl u verklaart dat zijn voertuig pas na de verkiezingen in beslag werd genomen, met zijn arrestatie tot gevolg (zie CGVS d.d. 4/1/2018, p. 9). Ook verklaarde u dat u niet thuis was toen uw huis in brand werd gestoken, maar dat uw kinderen en iemand van Davids familie wel thuis waren (zie CGVS d.d. 4/1/2018, p. 10), dit terwijl uw partner verklaarde dat u met de kinderen van huis was, maar dat uw broer wel thuis was (zie CGVS d.d. 4/3/2014, p 9, 15). De verklaringen die u en uw partner afleggen over wie er thuis was toen het huis in brand werd gestoken zijn niet verenigbaar, te meer omdat u bovendien verklaart geen broer te hebben (zie CGVS d.d. 4/1/2018, p. 5).

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw identiteit en die van uw kinderen legt u uw Cédula Pessoal voor en de geboortecertificaten van uw kinderen. Deze documenten bevatten echter geen enkel objectief element (foto van u of uw kinderen voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u (of uw kinderen) wel degelijk de personen zijn die door deze documenten worden bedoeld. Bijgevolg vormen ze geen bewijs van uw identiteit of die van uw kinderen, maar hoogstens een aanwijzing hiervoor. Verder legt u een overlijdensakte voor van uw dochtertje, geboren en gestorven na uw aankomst in België, een document dat echter niet meteen relevant is met betrekking tot uw asielaanvraag.

Er kan worden opgemerkt dat ook met betrekking tot de tweede asielaanvraag die uw partner D.(...) T.(...)(CG X) op 3 augustus 2017 indiende en die op 9 november 2017 in overweging werd genomen, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”.

Met het louter bevestigen van haar verklaringen en het herhalen van haar nood aan internationale bescherming doet verzoekster geen afbreuk aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen. Ook het argument dat haar verklaringen vaag zijn omdat zij geen persoonlijke problemen heeft gekend, maar slechts problemen omwille de activiteiten van haar partner, volstaat niet om voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Het is immers reeds definitief komen vast te staan dat er aan de problemen van verzoeksters partner geen geloof kan worden gehecht.

2.4. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF